

обърна къмъ младата жена, протегна ръка и посочи нѣщо. Параходчето минаваше край градината на брѣга, и срѣдъ гжсталака се мѣрна мраморния бюстъ отъ паметника на Вагнеръ. Младата жена свали тъмнитѣ очила за слънце, и лицето ѝ се откри — цѣлото озарено отъ две голѣми сиво-зелени очи. Тя направи една крачка, загледана къмъ брѣга, който бързо бѣгаше назадъ. При това движение, усети че настѣпва нѣкого, дръпна се, и безъ да поглежда, рече машинално:

— О, пардонъ!

Мекъ, малко заглушенъ мъжки гласъ веднага отвърна:

— Prego, signora!..

Следъ единъ мигъ, сжщиятъ гласъ, вече изненаданъ, възликна:

— Ама вие?... Весела? Госпожица Весела Мерджанова, нали?..

Отъ скамейката до парапета изведнажъ пѣргаво се дигна мъжъ и се изправи предъ нея съ свалена шапка и кжса луличка въ другата ръка. Тя сбърчи вежди за минута, вгледа се, трепна и силно поруменѣ. После веднага се усмихна цѣла, сякашъ всичко — лицето, коситѣ, дрехата